

Od autorky bestsellerové série *Úterní ženy*

HOST

Monika Peetzová

jedna + 1

9

Monika Peetzová

jedna + 1

Brno 2017

Originally published in the German language
as “Ausgerechnet wir” by Monika Peetz

Copyright © 2016, Verlag Kiepenheuer & Witsch GmbH & Co. KG,
Cologne / Germany

Cover image © Zamurovic Photography / Shutterstock

Translation © Vladana Hallová, 2017

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2017
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-281-7 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7577-282-4 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7577-283-1 (Formát MobiPocket)

Jolandě

Ten se nepočítá

Všechno šlo jako po másle. Planoucí pochodně směřovaly hosty z parkoviště u zámecké zdi do rozsvícené oranžerie. Mé sestry strávily výzdobou této impozantní místnosti s francouzskými okny na nastávající slavnost půlku soboty. Parta ABC, jak kdysi říkával otec mým starším sestrám, pracovala v nebývalé shodě. Beate, nejstarší a nejrozhodnější z nás sourozenců, měla na starost vše od zásadních rozhodnutí po drobné detaily, zatímco prostřední Carla společně se svými dcerami zajišťovala kulinářskou část akce. Obě sestry dělaly všechno pro to, aby dnes večer podpořily nejmladší z jejich tria, Anju. A já, jako malý bratr, jsem měl úkoly jednoznačně dané: byl jsem zodpovědný za všechno, co bylo těžké, špinavé, upatlané nebo elektřina. Balancoval jsem na žebříku vysoko nad hlavami své hekticky pobíhající rodiny a snažil se nad dlouhou, slavnostně prostřenou tabuli upevnit poslední nafukovací balonky s LED žárovkami.

Anja, hlavní postava dnešní slavnosti, pobíhala kolem ve spodním prádle. Urovnávala ubrusy, které mé tři neteře vlastnoručně pomalovaly vodovkami, dělala poslední úpravy zasedacího pořádku, kontrolovala studený bufet a kvalitu červeného vína. Trvala na tom, že všechno musí být tak jako tehdy. I když je teď všechno jinak.

Podrážděně zasvěcovala Beate do tajů moderní digitální fotografie. „Prostě to jen zmáčkneš,“ ozvalo se. „Ten foťák je blbuvzdorný.“

Obvykle to byla Anja, kdo byl zodpovědný za zaznamenávání rodinných událostí na věky věků. Ovšem dnes se měla role kronikářky zhostit moje technikou zcela nepolíbená sestra Beate.

„A k čemu je tohle tlačítko?“ zeptala se.

„To vědět nepotřebuješ, stačí, když ho zmáčkneš,“ odsekla Anja.

Rodinným sešlostem jsem se většinou vyhýbal. Vyrůstat se třemi staršími sestrami znamenalo vyrůstat uprostřed permanentních dívčích hádek. Ironické posměšky, jedovaté útoky a doslova inkviziční výsledky jsem důvěrně znal. Pokaždé se našla aspoň jedna, která se mě nezapomněla zeptat, jestli už jsem si konečně našel slušnou práci nebo aspoň stálou přítelkyni. Přitom by mi stálá práce a neslušná přítelkyně byly mnohem milejší. Obezřetně jsem vycouval z nebezpečné zóny dřív, než se sjednocená sesterská nervozita soustředí na nový objekt.

Až s přehnanou dochvilností se začínali trousit první pozvání hosté. Úvodní část obřadu se měla odehrát v zahradě. Mrholení, studené nohy ani rozblácená zem žádnému z hostů náladu nepokazily. Tuto výjimečnou událost si nikdo nechtěl nechat ujít. Místo šampaňského se podával teplý punč a horká čokoláda s likérem. Kolem košů na oheň, jediného zdroje tepla v tomto nezvykle chladném květnovém večeru, se vzrušeně špitalo. „Už jste něco takového někdy viděli?“ ozývalo se z mnoha úst.

Venku panovalo napjaté očekávání, uvnitř vládla panika. Carla si žmoulala a popotahovala šaty. Anjino útlé tělo se utápělo v nadýchaných svatebních šatech z bílého tylu,

kteře kařdou řenu automaticky promění v obří sněhovou pusinku. Od doby, kdy si tu úchvatnou róbu zakoupila, výrazně pohubla. Snařila se ovládat.

„Nemusíš to dělat,“ řekl jsem.

„Budu se báječně bavit,“ odsekla Anja vzdorovitě. „Na tuhle chvíli se těším už celé měsíce.“

Odporovat mým sestřám v krizových situacích byla riziková záležitost. Jako nejmladší z rodiny jsem si v tomto ohledu prošel bolestnými zkušenostmi.

„Hosté začínají být nervózní,“ prohlásila Beate panovačně. „Musíme začít.“

„Jsi připravená?“ zeptala se Carla.

Místo odpovědi ke mně Anja natáhla ruku. Předat nevěstu jejímu osudu bývalo obvykle úlohou otce. V rodině Morbachových, trpící permanentním nedostatkem mužů, to zbylo na mě. Zavěsila se do mě a já ji náležitě slavnostním krokem vedl ven do zahrady. Anjiny nehty se mi zarývaly do paže a cítil jsem, jak se její útlé tělo chvěje. Křídla dveří se otevřela. Propukl potlesk. Začala hrát hudba. Místo svatebního pochodu na nás Gloria Gaynor ječela rozjásané „I Will Survive“. Pátravým pohledem jsem přešel dav: mezi hosty nebyl jediný muž. Nejspíš je to normální, že na oslavu svého velkého okamřiku Anja pozvala jen kamarádky. Ale odkud mám vědět, jak se mám při takovéto příležitosti chovat? Přece jen to je moje první rozvodová party v životě. Oslava probíhala v oranřerii zámku Charlottenburg, na stejném místě, kde Anja přísahala věrnost až za hrob svému exmanřelovi Joshimu. Letuška a snařivý internetový obchodník svou společnou cestu životem absolvovali rekordním tempem. Po bouřlivém seznámení následovala překotná svatba, blesková válka a rozvodové drama. „Až na věky“ skončilo po dvaadvaceti měsících před rodinným soudem v berlínské čtvrti Schöneberg.

„Vítej v klubu osamělých žen,“ vykřikla rozjařeně moje sestra Beate.

To bylo znamení, že představení začíná. V posledním okamžiku jsem se odvážným skokem stranou zachránil dřív, než Anju zasáhla první dávka barvy ze spreje. Nastal čas rituálně zničit bílé svatební šaty, které jí přinesly tak málo štěstí. Drahý kus oblečení, který si kdysi pořídila pro ten nejhezčí den v životě, se nyní stal hmatatelným důkazem její největší životní chyby. Po bělostné róbě se rozstříkla fialová barva, vzápětí zelená, žlutá, modrá. Anja přešla dlaněmi po jedné z barevných skvrn a jejich další žluté otisky na šatech vyhlížely jako pozůstatky po dotecích vášnivého milence. Gloria Gaynor jásala, basy duněly, smích byl stále hlasitější, ze šatů kapala barva a Beate nás fotila do rodinného alba. Anja za pomoci kamarádek utápěla své trápení s láskou v akrylové barvě a červeném víně. Byl jsem jediným příslušníkem mužského pohlaví, který se směl slavnosti zúčastnit.

„Tohle je Tom, můj mladší brácha,“ vysvětlovala Anja. „Ten se mezi nepřátele nepočítá.“

Večeři jsem strávil uvězněný mezi jednou z Anjiných kolegyně, která o svém exmanželovi důsledně mluvila jako o „mé malé žízalce“, a Anjinou kamarádkou z raného dětství Sanne, která všem u stolu podrobně líčila, proč je vhodné snídat odtučněný tvaroh. Není divu, že je už dvakrát rozvedená. Sex jí pravděpodobně sloužil jen ke spalování kalorií. Po dvou hodinách už jsem měl Sanne až po krk. „Jsem proti ženským kvótám,“ vyhrkl jsem.

Nepotřeboval jsem studovat žádné statistiky, abych věděl, že v Německu žije víc žen než mužů. S ženskou přesilou jsem se potýkal celý život. Kromě sester a neteří se můj život skládal ze střídajících se Beatiných partnerek,

protože ji přitahovaly výhradně ženy, z jednoho chronic-
ky nepřítomného a jednoho čerstvě rozvedeného švagra.
Po vychovatelkách, učitelkách na základní škole a kantor-
kách na střední v mém mládí následovaly kolegyně, šéfky,
sousedky a jedna kancléřka. Ta věc se ženami nebyla vů-
bec jednoduchá. Soukromě, a ještě méně pracovně. Po-
každé když už to vypadalo, že získám stálé pracovní místo,
mohl jsem vzít jed na to, že mi ho pět minut před ukon-
čením pohovorů vyfoukne nějaká žena. Jestli neúspěch
utváří charakter, pak jsem ho měl za poslední měsíce zfor-
movaný víc, než mi bylo milé.

„Jsem proti ženským kvótám,“ zopakoval jsem ještě jed-
nou. „To se snad může říkat.“

Nemůže. Dnes ne. A už vůbec ne, když naproti mně
sedí Sanne.

„Sexuální frustrace?“ probodla mě pohledem. „Nebo
jen předčasná krize středního věku?“

Odpovědi jsem zůstal ušetřen. Ve stejném okamžiku ve-
šla do místnosti Carla balancující s rozvodovým dortem.
Oranžeríí zazněl šepot a potlesk. Na vrcholku panensky
bílého dortu ozdobeného květy trůnila osamělá figurka
ve svatebních šatech. Rudé stříkance stékaly po tříposcho-
dovém dortu odshora až dolů, kde v louži červené barvy
připomínající krev ležela figurka zlikvidovaného manžela.
Při pohledu na švagra v takovémto stavu mě zabolelo
u srdce. Na rozdíl od Anji jsem si s Joshim skvěle rozuměl.

„Tak co?“ zeptala se Anja, když mi podávala kousek dor-
tu. „Jak to jde se Sanne?“

Neměl jsem ponětí, o čem mluví. „Nijak to nejde,“ od-
pověděl jsem. „Nanejvýš půjdu já, pryč odsud.“

„Myslíš, že jsem si nevšimla, že se o Sanne zajímáš?“
nedala si pokoj Anja. „Kdykoli za mnou přišla Sanne na
návštěvu, tak jsi vtrhl do mého pokoje.“

Nechápal jsem, že se čerstvě rozvedená Anja nemůže udržet a žene jiné do stavu, ze kterého se s pomocí rozvodového soudce sotva sama osvobodila.

„Tvrdí snad někdo, že jsem single?“ opáčil jsem.

„Zkušenost,“ prohodila suše Anja.

Neměl jsem sebemenší chuť diskutovat s Anjou o svých vztazích. Přitom jsem sám přemítal nad tím, proč jsem ještě pořád sám. Díky slavné matematické rovnici astrofyzika Franka Drakea a statistickému úřadu, který na svých webových stránkách zpřístupnil obsáhlá data o obyvatelstvu, jsem dokázal přesně spočítat, jak velká je šance, že svou vysněnou ženu potkám v Berlíně. Drakeova rovnice měla původně sloužit k určení teoretického počtu výskytu mimozemských inteligentních druhů v celé naší galaxii. Proměnné jsem nastavil tak, aby mi poskytly matematicky podloženou odpověď na otázku, kolik potenciálních přítelkyň bych mohl v Berlíně očekávat. Moje vylučovací kritéria nebyla nikterak přehnaná. Má nastávající měla žít v okruhu přibližně pětadvaceti kilometrů, mít stálé zaměstnání, nepřesáhnout náš věkový rozdíl o víc než pět let a být svobodná. Nejlépe kdyby byla členkou nějakého sportovního klubu (ostatně mně by trochu víc sportu taky neuškodilo) a měla by mít ráda horory (moje sbírka filmů z mládí už dlouho čeká na znovuobjevení). Z počtu 1 779 366 žen žijících v Berlíně tak zbývalo asi 4 000 možných kandidátek. K tomu jsem musel vzít v úvahu, že se mi z tohoto počtu čistě vizuálně bude líbit asi tak pět procent. A naopak, že svým vzhledem bych já mohl zabodovat maximálně u tří procent. Na konci svých výpočtů jsem dospěl k počtu šesti žen, které čistě matematicky splňují moje kritéria. Najít je v džungli velkoměsta představovalo logistickou výzvu.

„Třeba se brzy objeví něco nového,“ pronesl jsem tajemně.

„Povídej,“ dožadovala se hned Anja. Trpělivost nikdy nepatřila k jejím silným stránkám. Nadšeným máváním k nám přivolala Beate a Carlu.

„Tom má novou přítelkyni,“ oznámila jim.

Tři páry očí se rozzářily radostí nad dlouho očekávanými novinkami z mého milostného života. Zapochyboval jsem, zda by moje sestry bez matematického nadání a sebemenšího zájmu o tuto vědu mé teorie pochopily.

„Jdu si zakouřit,“ zkrátil jsem diskuzi.

„Odkdy kouříš?“ zeptala se podrážděně Beate.

„Odted,“ odpověděl jsem.

Nebyl jsem jediný, koho Anjina rozvodová party nebavila. V zahradě jsem narazil na Carlinu dceru Florentine, štourající se klacíkem v květinových záhonech zámeckého parku a ukládající nalezené žížaly do prázdné lahve od koly. S vyhublým tělíčkem, velkými zuby, krátkými vlasy a v hnědé mikině s kapucí vypadala jako synovec, kterého jsem ovšem neměl.

„To mám do kompostu,“ vysvětlovala. „Chovám červy.“

Florentine se mi v mnoha ohledech podobala. Družné rodinné oslavy ji nebavily. Ani vztahová dramata.

„Anja jen předstírá, že je šťastná,“ rozebrala situaci zcela trefně. „Myslím, že je tak hlučná jen proto, aby si nikdo nevšiml, jak moc jí Joshi schází.“

Ve dvanácti letech byla Florentine moudřejší než všichni dospělí kolem ní. Smutně se podívala velkým oknem do sálu, kde Anja za potlesku obou svých sester zahájila taneční zábavu. Výtředním sólem.

„Něco pro tebe mám,“ řekla Florentine a z kapsy u kalhot vytáhla pomačkanou pozvánku. Na drahém papíru

zvala obchodní komora paní Florentine Binderovou na kontaktní setkání Young Business Clubu.

„Máma mi tam zakázala jít,“ postěžovala si. „Nutí mě chodit spát v osm. Když zrovna neslavíme rozvod.“

Florentine mě nepřestávala překvapovat. „Jak jsi přišla k pozvánce od obchodní komory?“

„Obrátila jsem se na ně kvůli půjčce pro začínající podnikatele,“ vysvětlovala mi neteř vážně. „Mám nový podnikatelský záměr.“

„Hádám, že ses jim ale zapoměla zmínit, že je ti teprve dvanáct let.“

Florentine přikývla. „Mladí podnikatelé jsou diskriminováni všude. Dokonce i ve vlastních rodinách.“

Na tanečním parketu vzala parta ABC do svého středu Florentininy sestry a dováděla kolem nich. Vypadalo to, že nás dva nikdo nepostrádá.

„Copak ti na uskutečnění tvých plánů nestačí kapesné?“ zeptal jsem se.

„Máma mi ho přestala dávat, když jsem při mém posledním experimentu omylem trochu popálila jídelní stůl,“ vyhrkla Florentine.

Objevitelský duch mé neteře mi připadal fenomenální.

„Kolik potřebuješ půjčit?“

„Padesát eur,“ přiznala Florentine.

„To je dost,“ namítl jsem.

„Můžu ti nabídnout podíl ve firmě,“ prohlásila moje neteř důležitě. Důkladně se vpravila do problematiky a k záležitosti financování přistupovala profesionálně. Obchodní zdatnost jejího otce se jednoznačně projevovala v další generaci. Alexander byl bohužel v Rusku. Nebo v Asii? Od chvíle, kdy můj vlastní otec přesně v den mých šestých narozenin opustil rodinu, objevovaly se osoby rodu mužského v rodině Morbachových pouze jako pomíjiví

hosté. Anja byla rozvedená, Beate přitahovaly ženy a Carlin manžel a zároveň Florentinin otec byl jako obchodní zástupce natolik pracovně vytížený, že když se objevil ve vlastní rodině, působil tam jako vzdálený příbuzný. Doufal jsem, že si někde v té dálce najde aspoň chvíli, aby byl na Florentine pyšný.

Vytáhl jsem peněženku. „Budu se podílet příspěvkem jako tichý společník,“ řekl jsem a položil si prst na rty. Neměl jsem sebemenší chuť dostat se do sporu s Carlou.

„Pošlu ti mailem podnikatelský plán a smlouvy,“ slíbila Florentine. „A ty půjdeš na to kontaktní setkání od obchodní komory a pak mi všechno povíš.“

Rozhodnost, se kterou mi vtiskla do ruky pozvánku, mě vůbec nepřekvapila. O její podnikatelskou budoucnost jsem měl menší obavy než o svou vlastní.

„Kdoví,“ dodala, „třeba se tam seznámíš s nějakou milou ženou.“

Unaveně jsem se pousmál. Když si o můj milostný život dělá starosti už i dvanáctiletá dívka, je situace vážnější, než by si člověk pomyslel.

Jedna + 1

Neděle po rozvodovém večírku začala kocovinou. A dál ničím. Šest dnů v týdnu jsem si dokázal namlouvat, že si svůj single život, kdy jsem zodpovědný pouze sám za sebe, užívám. Ale o nedělích potkává člověk na ulicích objímající se páry, víkendově naladěné rodinky a čerstvě zamilované, ze kterých ještě čiší intimita první společné noci. Můj plánovací kalendář byl prázdný jako moje lednička. Nikdo mi nekoupil můj nejoblíbenější jogurt, „ten salám, který máš tak rád“ nebo lahev prosecca k snídani v posteli. Skutečnost, že nesnáším prosecco a drobečky v posteli, mě v mém nedělním smutku utěšovala jen zcela minimálně. Dokonce i můj ohmataný látkový tučňák z dětství věšel hlavu. Mohl jsem mluvit o štěstí, že tučňáci jsou monogamní tvorové. Jinak by mě nejspíš ze samé nudy už dávno opustil.

Florentine měla pravdu. Něco se musí stát. V průměru se muži žení v 33,6 letech se ženou o čtyři roky mladší. Ze statistik vyplývá, že většina párů se odváží vykročit k oltáři po přibližně pětileté známosti. Za těchto podmínek jsem měl krátce před svými devětadvacátými narozeninami pádný důvod k panice. Jestli se moji vrstevníci hromadně vrhají do vztahů, které jednou povedou k sňatku, zvyšuje se nebezpečí, že jedna z mých šesti dam právě teď věnuje svou náklonnost někomu jinému. S každým

dnem prožitým v osamělosti se mé šance na to, že se ještě v tomto životě něco na mých vztazích změní, snižovaly. Ženy byly všude. Jen ne v mé posteli. Jsem single. Takřka od narození, pokud nepočítám krátký vztah se Sophií.

Do mých narozenin 21. června zbývalo třiadvacet dní. Pravděpodobnost, že v tak kratičké lhůtě potkám jednu z té šestice žen, která by čistě matematicky mohla zkompletovat můj život, v pekařství za rohem, u zubaře nebo na ulici, se blížila nule. Navíc k tomu musím připočítat Tomův kvocient. I kdybych seděl naproti ženě svých snů třeba v metru, s největší pravděpodobností bych se choval tak zvláštně a podivínsky, že by se každá kandidátka dala zděšeně na útěk ještě dřív, než by se do mě stihla zamilovat. Drakeova rovnice odhalovala v číslech to, co jsem už dávno tušil: je pravděpodobnější, že potkám mimozemšťana než svou nastávající.

Hledání té pravé se podobalo hledání „božské částice“, Higgsova bosonu. Už v šedesátých letech vědci zjistili, že taková částice určitě musí existovat, ale dokázat to prakticky jim trvalo několik desetiletí. Potlačil jsem myšlenku na to, kolik času a peněz musela CERN, Evropská organizace pro jaderný výzkum, vynaložit, aby vědci skutečně prokázali existenci něčeho, co zatím předpokládali pouze teoreticky. Když se osud nevzdal dobrovolně, muselo se mu pomoci vědeckými metodami. Můj osobní vzorec štěstí zněl *Jedna + 1*. Tak se jmenovala internetová seznamka, kterou k mé nesmírné radosti provozovali matematici. Firemní software propojoval lidi na základě dat, která zadávali sami klienti. Katalog vlastností obsahoval sto padesát otázek. V *Jedna + 1* pevně věřili tomu, že klíčem k věčné lásce jsou algoritmy. Jestli se některá z mých případných partnerek vyskytuje na této platformě,

vypátrám ji v rekordním čase. Všechno, co pro to musím udělat, je registrace. Už několik dní jsem se zaobíral jak nabídkou, tak i vším, co bylo uvedené drobným písmem. Nejvyšší čas ukončit teoretickou přípravu a přihlásit se přes počítač. Během několika vteřin jsem obdržel univerzálně zformulovanou odpověď od zakladatele *Jedna + 1* jménem Nico. *Je fajn, žeš k nám našel cestu, psal. Na zodpovězení otázek máš dost času. Ale zase ne tak moc. Spontánnost vítězí.*

Nikdy jsem nedokázal podávat výkon pod tlakem a na povel. Dokonce ani v mé parádní disciplíně matematice ne. Když mě ve škole vyvolali k tabuli, mohl jsem předpokládat, že jakmile se ocitnu vpředu, budu mít v hlavě úplně prázdno.

Strnule jsem zíral na obrazovku jako králík na hada. Výška, věk, váha. Exaktní údaje jsem vyplnil okamžitě. Ale osobní otázky byly na mě moc. Polovinu neděle jsem hloubal nad tím, jestli bych se raději vydal na poušť, nebo do lesa, strávil dovolenou na kole, nebo opalováním, zda dávám přednost klasické hudbě před popem nebo Bachově květové terapii před acylpyrinem. Jak mám vědět, jestli je sklenice poloplná, poloprázdná, nebo zkrátka jen nepoměrná? Ještě ke všemu jsem měl své odpovědi ohodnotit známkou od jedné do deseti. Nad rozhodnutím, jak důležitý je v mém životě pořádek ve srovnání s dětskými přáními nebo zdravá rovnováha mezi prací a volným časem, jsem si lámal hlavu několik hodin. Ještě těžší byl výběr té správné profilové fotky, která měla ženské kandidátky přimět k tomu, aby se mnou navázaly kontakt. Těžko říct, jestli to bylo nemotorným držením těla, podivným oblečením, pěšinkou po straně v neučesaných vlasech nebo mým chronicky vyděšeným výrazem při jakémkoli fotografování. Zkrátka k tomu, abych vypadal jako

nepolíbený žabák, jsem šplhounské brýle nepotřeboval.
Se svíravými pocity kolem žaludku jsem odeslal svůj profil
do světa. Velké čekání začalo.

Z nuly na sto

Nic. Nula. Nothing. Z *Jedna + 1* se nikdo neozval. Nejspíš byl systém přetížený hledáním vhodné partnerky pro mě ve stávající databázi. Pondělní ráno začalo jako každé jiné pondělí. V 6.45 jsem vyskočil z postele, vzal si hodinky, roztáhl závěsy nejprve na levé a pak na pravé straně a bez dalšího zdržování jsem se vydal do sprchy, kde jsem po dobu šesti minut střídal horkou a studenou vodu a rozproudil svůj krevní oběh. Abych nezačínal den zbytečnostmi, připravil jsem si oblečení už večer. Ke světlým kalhotám a kostkované košili jsem si vzal boty s modrým vzorem hadí kůže. Nápadné střevíce s nejnovějšími kaučukovými podrážkami mi daroval můj exšvagr Joshi, který mi nakázal, abych pro jeho e-shop otestoval jejich trvanlivost. Při pohledu na výstřední model jsem chvíli uvažoval, jestli k tomu úkolu nepřistupuju příliš zodpovědně.

Z přemýšlení mě vytrhl pekelný rámus. „Hands up, nigga, hands up, hands up in the air,“ hulákal jakýsi raper. Přes strop mezi dvěma poschodími duněl divoký gangsterský hip hop s elektronickými basy za doprovodu neúnavného dupání. Do bytu nade mnou se nedávno přistěhovala Kimmie, dvanáctiletá rádoby hiphoperka s lehkou nadváhou. Její matka samoživitelka vlastnila několik depilačních salonů, které prosperovaly natolik dobře, že si

mohla dovolit najmout partu polských zedníků, kteří zchátralou půdu našeho domu přestavěli na luxusní podkrovní byt. Po mnohaměsíčním bušení, klepání a vrtání se krátce po Velikonocích do bytu nastěhovala Tamara s Kimberly. A Kimmie se začala chovat bezohledně. Navzdory přebytným kilům snila o showbyznysu. Sledování stovek hudebních a pěveckých reality show ji ubezpečilo v tom, že umělecké kariéry je možné dosáhnout neustálým opakováním a tréninkem. Byl jsem zahnaný do kouta. S ohledem na dceřiny možné budoucí nároky na bydlení totiž Tamara koupila i patro pod svým bytem. Se mnou jako nájemníkem.

Než se do domu nastěhovaly dámy Schmitzovy, probíhala moje rána jako dobře seřízený hodinový strojek, ve kterém do sebe všechna kolečka bez námahy zapadala. Nyní mi ale zbývalo sotva patnáct minut, aby se mi povedlo nepozorovaně vyplížit k pekaři dřív, než se duo matka—dcera vydá do práce a do školy. Pro jistotu jsem každé ráno kontroloval kukátkem ve dveřích, jestli mi nehrozí nebezpečí, že budu někde na schodech odchycen a přinucen konverzovat, nebo ještě hůř, že mě budou očmouchávat Paris a Afrodita, Tamařini elegantní a namyšlení afghánští chrti. Jako lupič uprostřed noci jsem se kradl do pekařství firmy Schwab, kde jsem si od stále stejné a setrvale lhostejné prodavačky Annette každý den kupoval dvě housky, každý třetí den půlku chleba a dvakrát do měsíce čerstvou kávu. Moje expřítelkyně Sophie se mě soustavně pokoušela přimět, abych z obrovského sortimentu u Schwaba vyzkoušel i něco jiného. Ale já jsem ze svých zvyklostí ustoupit nehodlal: „Místo abych si u pekaře lámal hlavu nad tím, co chci dneska jíst, můžu nerušeně myslet na tebe,“ vysvětloval jsem jí.

Po nějakém čase se vykašlala jak na moje čerstvé housky, tak i na mé vroucí myšlenky.

Sophie byla pryč, zato dámy Schmitzovy byly přítomné tak, jak je to jen možné. Když byl dobrý den, zvládl jsem zdolat schodiště bez kolize, ale když se den nepovedl, tak jsem se se svou novou bytnou střetl tváří v tvář a na lačný žaludek jsem byl potrestán hovory o počasí, o uprchlické krizi, o Kimberlyině příštím vystoupení, o zažívání jejích psů nebo o světovém míru. Dneska byl obzvláště špatný den. Ústupovou cestu blokovali afghánští chrti, beznadějně zapletení do šňůr navíjecích vodítek, a Kimmie vrískala z bytu přes celou chodbu, že nemůže najít druhou botu, domácí úkol ani klíče.

Tamara se nad ranním chaosem jen pousmála. „Něco pro tebe mám,“ řekla a z obrovské kabelky vyhrabala reklamní dárek, který mě zval na otevření pobočky jejího podniku v nákupním centru na Lipském náměstí. Omamná mýdlová vůně už předem prozrazovala, co se v papírové krabičce skrývá.

„Zastav se na skleničku růžového,“ zaševelila. „Nejvyšší čas, abychom se poznali trochu blíž.“

Totálně vyčerpaný jsem si udělal espresso, u sklápěcího stolku v kuchyni jsem snědl nejprve spodní a až poté vrchní půlku housky. Po druhém šálku kávy jsem se ze setkání s Tamarou a její dcerou psychicky i fyzicky zotavil natolik, že jsem byl schopen pustit se do práce. Co se výtělu týče, červen byl pro mě jako pro samostatně výtělečně činného obchodního konzultanta tradičně ten nejmizernější ze všech mizerných měsíců. Zvyšující se počet hodin slunečního svitu přiváděl malé podnikatele a zakladatele firem, které jsem podporoval v jejich podnikatelských plánech a logistice, do jakéhosi stavu kolektivního opojení, kte-

rý jim při vhodných teplotách vydržel klidně až do října. Moji stálí klienti, kteří se nacházeli pouze v hlavním městě, žili podle ročních období. Komu by se chtělo věnovat firemním číslovům, když se nové nápady dají stejně dobře probrat s kolegy na zahrádce u piva? Díky absenci časově náročného soukromého života jsem měl dostatek prostoru věnovat se získávání nových klientů. Na lístku jsem měl napsaná jména potenciálních obchodních partnerů a ideálních cílových zákazníků. Vypil jsem mimořádný šálek kávy, abych získal ještě trochu času a mohl si projít svůj vzorový telefonický vzkaz. *Dobrý den, jmenuji se Thomas Morbach. Podrobně jsem se zabýval jak vámi, tak i vašim... (doplnit produkt či službu). Měl bych několik nápadů, jak byste mohl/mohla ročně ušetřit nezanedbatelnou summu peněz. Rád bych to s vámi někdy projednal osobně.*

Příručky zabývající se telemarketingem doporučují, abyste se při sdělování nevyžádaných reklamních informací usmívali. Podle všeho se přátelská otevřenost přenáší, i když je pouze hraná.

Vypil jsem další šálek kávy. S trochou kofeinu navíc zněl můj hlas čerstvěji. Kolem poledne už mi bušilo srdce takovým způsobem, že jsem další telefonické získávání zákazníků odložil ze zdravotních důvodů raději na zítřek.

Moje samostatná výdělečná činnost se ukázala být mnohem komplikovanější, než jsem předpokládal. Přitom jsem svůj profesní život kdysi zahájil doslova jako vycházející hvězda. Měl jsem za sebou pět semestrů teoretické matematiky na univerzitě ve Frankfurtu (záměrně daleko od Berlína, mých sester a vzpomínek), když jsem začal pracovat jako brigádník v jedné bance. Jako výpomoc ve firemní roznáškové službě. Den co den jsem rozvážel

na skřípajícím vozíku poštu, interní sdělení, spisy a svačiny po budově o osmadvaceti poschodích.

Po dvou týdnech nekonečného putování po klikatých chodbách, konferenčních sálech a kancelářích si mě zavolala Mareike Vogelová, jedna z mladších investičních bankérek, aby si se mnou promluvila.

„Jak to děláte?“ zeptala se. „Pošta teď chodí o tři hodiny dřív, než když ji rozváží náš stálý zaměstnanec.“

Nedokázal jsem jí povědět nic jiného, než že jsem si poznamenal čísla kanceláří, čísla poschodí a jména a doma jsem si pak vytvořil software na rozdělování pošty. Od té doby mě paní Vogelová pravidelně žádala o pomoc s logistickými problémy. Krátce před Vánoce mi ve třetím poschodí přidělila můj vlastní psací stůl. Zničený z nekonečných finančních problémů jsem podlehl pokušení teoretickou matematiku vzdát a místo toho si zkrátit cestu do profesního života. Z nulové pozice poslíčka do rohové kanceláře za sto dní! Nepracoval jsem za přepážkou, ale jako administrativní podpora v bance s přeplněnými kanceláři, nedostačujícími platy, konfekčními obleky a sešlapanými botami. Místo studia jsem teď čtrnáct hodin denně propočítával, jak velká rizika jsou spojena s obchody s cennými papíry v oddělení paní Vogelové. Její ctižádostivost vyvíjet stále nové a stále komplexnější finanční produkty byla ohromující. Moje upozornění, že na výpočty se nedá úplně spolehnout, nikdo neposlouchal. Čím výše bankéři v kancelářské budově vystoupali, tím méně chápali čísla a statistiky, které jsem denně vyprodukoval. Paní Vogelová pravidelně nadávala nám „kvantům“, jak se říkalo kvantitativním analytikům, že jsme puntičkáři a zdržovači. Když se v důsledku hypoteční krize vzdušné zámky Mareike Vogelové zhroutily, bylo naše oddělení jedno z prvních, které bylo zrušeno. Mareike Vogelová

obdržela odměnu a přešla do představenstva, zato celá administrativa byla kvůli prokázané neschopnosti kolektivně propuštěna. Bez ukončeného studia a s angažmá v rizikovém managementu krachující banky jako jedinou pracovní praxí pro mě zůstal útěk k samostatnému podnikání jedinou zoufalou možností. Stejně jako návrat do Berlína. Bleskově jsem si našel cenově dostupný byt ve Friedrichshainu. Mými zákazníky se staly malé start-upy, které se usadily v mé čtvrti právě vycházející z módy. Mladí zachránci světa, šířitelé zelených myšlenek, produkční agentury, obchůdek Teta Ema, který zcela zavrhl jednorázové obaly, žena v domácnosti rozvážející na kole koláče, které sama upekla, keramička Trude vykupující staré nádobí, na které aplikuje fotky a proměňuje ho v umělecké předměty. A také neúnavní vývojáři mobilních aplikací. Zakladatelé této firmy byli ustavičně bez peněz, ale zato měli chronicky dobrou náladu. Dechberoucím tempem pálili do vzduchu jeden nápad za druhým, jako by to byly silvestrovské petardy. Jejich život se vyznačoval nezlomnou nadějí, že vymyslí příští eBay, Facebook, SnapChat nebo Amazon a budou mít spoustu volného času. Vzhledem k tomu, že podnikatelé zítřka neměli dnes moc peněz, akceptoval jsem odklady plateb i podíly v podnikatelských projektech. Moji klienti si říkali podnikatelé a podle všeho se spoléhali na přísloví, že když se štěstí unaví, sedne i na vola. Zákony pravděpodobnosti jim dávaly za pravdu. Možná to byli zoufalci, ale byli neúnavní: když se neuchytí nápad uspořádat prohlídku města jako pohodový maraton, pak se třeba uchytí nový web, který zprostředkovává individuální průvodce, nebo třeba start-up, který spojí sázkaře do jednoho klubu, aby se tak zvýšily jejich šance na výhru. Pomáhal jsem s vyhledáváním půjček na rozjezd firem a dotací od EU, s logistickými

problémy a úplně nejčastěji s insolventci. Platili mi za hodinu práce. Od zavedení bonusů i pro start-upy jsem pracoval pod tržní cenou. Zato jsem měl slušnou sbírku firemních triček, nekonečný výběr látkových tašek se zábavnými potisky a na konci měsíce mě bolela hlava z představy, že budu muset zaplatit nájem. Florentine měla pravdu, to kontaktní setkání přišlo jako na zavanou.

Pohyby v kruhu

Cíl večera na setkání uspořádaném obchodní komorou byl jasný: získat nové zákazníky. V kapse u kalhot čekaly na své uplatnění zbrusu nové skládací vizitky. Na přední straně bílého kartonu s jednostranným perleťovým efektem oznamovala vyražená písmena heslo mé mladé firmy: *Podnikání je řečí čísel. Pomohu Vám je uvést do pořádku.*

„TMP Consulting,“ přečetla dívka při kontrole u vchodu na vnitřní straně vizitky.

„Thomas Morbach a partner,“ řekl jsem.

Písmeno „P“ ve firemním logu existovalo zatím jen z estetických důvodů. To „P“, znamenající partnera, mělo podle mých úvah ponechat zákazníkům prostor na to, aby si dokázali představit úspěch mého firemního poradenství ještě dřív, než se doopravdy dostaví. Teoreticky mi ten malý kousek papíru měl otevírat dveře, prakticky jsem ztroskotal hned na začátku u pečlivé maturantky v úboru hostesky, která u vchodu kontrolovala příchozí.

„Morbacha tunemam,“ zahuhňala a podívala se na mě bezbrannýma koloušima očima, jako by mě chtěla utěšit.

„A to znamená...?“ zjišťoval jsem.

„Takynevím,“ zamumlala. „Semusimzeptat.“

Už celé dny mě bolel žaludek při pomyslení na to, co mě dnešního večera čeká. Můj single život soukromého podnikatele připomínal nepřetržité reklamní vysílání, ve

kterém jde jen o to sám sebe co nejlépe prodat. S obtížemi jsem zaháněl neodbytné myšlenky, které mě přepadaly jako hejno vyhladovělých komárů. Jeden jediný nový zákazník, opakoval jsem si. To se přece musí dát zvládnout. Jaká škoda, že to ta maturantka viděla jinak.

„Korespondenci vyřizovala moje asistentka,“ zkusil jsem ji znovu mazaně přelstít. „Florentine Binderová.“

Dívka začala prstem s okousaným nehtem projíždět nekonečný seznam jmen. Každá prohra s sebou nese i nějaké výhody: lepší výmluvu, jak se vyzout z téhle protivné networkingové akce, bych si vymyslet nedokázal.

„Bindova!“ zajásala hosteska. „Mamto.“

Se zářivým úsměvem mi navlékla na ruku náramek, jako by to bylo nějaké zvláštní vyznamenání. Vysvětlila mi, že jeho barva znamená příslušnost k jednomu z pěti zastoupených oborů. Díky Florentine jsem dostal modrý, obor věda a technika.

Absolvoval jsem první kolečko. Young Business Club oči vidně nešetřil náklady ani snahou své hosty rozmazlovat. Na osvětleném nádvoří mezi vysokými kancelářskými budovami sponzorů stálo v půlkruhu asi dvanáct food trucků. Mobilní gurmánské restaurace na čtyřech kolech slibovaly nejrůznější labužnické zážitky, které si člověk mohl dopřát zadarmo. Na barevných nákladčících zářila jejich jména. Vedle *Timových úžasných wrapů*, *Nejlepších uzennin* a *Krále ústřic* se kromě jiných dostavily i *Taco Republic* a *Katčiny sýrové koláče*. Žízňivci se tlačili před mobilními bary. Z nedostatku partnerů ke komunikaci jsem sáhl po prvním a nejlepším drinku, který jsem do sebe ze samých rozpaků nalil tak rychle, že jsem se ocitl v nebezpečí, že budu záhy dělat čest barvě svého náramku. Dal jsem si druhé, třetí a čtvrté kolo. Bezmocným a trochu nesou-

středěným pohledem jsem sledoval skupinky mladých podnikatelů, kteří neměli sebemenší problém navazovat kontakty s ostatními, i když se barvy jejich náramků neshodovaly. V kapse saka mi zavibroval mobil. Kromě mé sestry neměl očividně nikdo jiný zájem dát se se mnou do řeči. Carla se mě pokoušela sehnat celý den. V nejlepším případě se bude hodně hlasitě rozčilovat nad tím, že jsem dal Florentine peníze, aniž jsem se domluvil s ní, a v tom nejhorším moje neteř právě teď podpálila dům. A můžou za to chemikálie, které si možná pořídila díky mému finančnímu příspěvku. Asi jsem se jí měl podrobněji vyptat, na jakém projektu pracuje. Při jejím badatelském zanícení si člověk nikdy nemohl být jistý, jestli bezpodmínečnou součástí jejího nového podnikatelského projektu nejsou i experimenty se snadno vznětlivými látkami. Jedno bylo jasné: tohle networkingové setkání by Florentine zvládla výrazně lépe. Mě po několika minutách bolelo za krkem ze samého snažení, aby ze mě mezi všemi těmi podnikateli, rádoby manažery, samozvanými řediteli a budoucími královnami start-upů vyzařovala poklidná šarmantní přítomnost, autenticita a připravenost na úspěch. Když se ozval mobil a z téhle zoufalé situace mě vysvobodil, docela se mi ulevilo.

Chceme se tě co možná nejdříve zbabavit, stálo na svítícím displeji. Zpráva nebyla od Carly, ale od Nica, který mě ve své virtuální seznamkové komunitě vítal s takovou vřelostí, jako bych byl jeho dávno postrádaný přítel. Škoda jen, že na Nica nemůžu narazit na tomhle setkání mladých podnikatelů. Na to už je příliš úspěšný. Jak rád bych se spřízněnou duší zasvěceně podiskutoval o algoritmech, pomocí nichž *Jedna + 1* skládá svých 2,3 milionů klientů do párů, jako by to bylo jedno obrovské pexeso. Sázejí na shodu (vrána k vráně sedá), nebo na doplňování

(protiklady se přitahují)? Dávají dohromady jednoznačné zmatkaře, nebo úmyslně sdružují pořádkumilovné fanatiky s pedanty? Podněcují střety mezi nadšenými amatéry s životní vášní pro vaření? Nebo se postarají, aby se dali dohromady kuchařský morous s kuchyňskou vílou? Dávají pozor, aby souhlasila váha, výška a oblíbené jídlo? Nebo Nico úmyslně všechny profily promíchá a ponechá vše náhodě, protože tajně holduje nuceným sňatkům? Moji kolegové networkeři, jejichž nálada stoupala s každým dalším vypitým drinkem, nevypadali, že by si se mnou chtěli pohovořit na téma, jak moc se matematika podílí na fenoménu láska. A už vůbec nikdo mě nechtěl teď hned angažovat. Ani pro život, ani jako obchodního partnera.

Místo abych odvážně oslovil potenciální klienty a seznámil je se svým firemním poradenstvím, připojil jsem se ke skupině hladových. Ve frontě před food trucky vypadal člověk nesmírně zaměstnaně. S trochou štěstí bych mohl s chlapíky v oblecích před sebou i za sebou odborně podebatovat o délce fronty a pravděpodobné čekací době, než se dostaneme k napěněné dýňové polévce, špízům z biomasa a naloženým svatojakubským mušlím. Ale štěstí stálo při jiných. Mladí podnikatelé vytvořili ve frontě dvojice a trojice a pokračovali v konverzaci, aniž mě brali na vědomí. Témata měla velice široký záběr: od věčných zmatků při odbavování na letišti Charlese de Gaulla v Paříži přes otázku, zda je lepší angažovat se v oblasti rozvíjejících se trhů než v relativně úzké oblasti německých podniků, od zatracených problémů s kolemem, kvůli kterým je nejistý start na Berlínském maratonu, až po poslední výlet za nákupy („New York už taky není, co býval!“).

„Hej, nerde,“ vykřikl někdo hlasitě. „Hej, nerde, to snad není možný!“ Živé rozhovory rázem umlkly. Mladí

podnikatelé se zvědavě rozhlíželi, komu to zvolání asi patří. A jako by to nebylo už tak dost zlé, následovalo bouřlivé „můj nejmilejší Tom ze všech Tomů“.

Jeden z provozovatelů food trucku začal poskakovat nahoru dolů jako ztřeštěný skákací míček, aby na sebe upozornil. Chlapík měl na hlavě huňatou čepici, pětidenní vousy, silné kostěné brýle a šedivý svetr v kombinaci s bláznivě kostkovanými kraťasy. Svým vzhledem mezi podnikatele v kvádrech, kteří stáli ve frontě před jeho vozem, vůbec nezapadal. „To jsem já, Joshi,“ halekal nad hlavami přítomných ukázkový hipster. „Kdysi jsem byl chvíli ženatý s tvou sestrou.“

Joshi se ke mně začal nadšeně prodírat, pak mě políbil a objal. Ovanulo mě aroma zázvoru, koriandru, potu a bílého vína. Když jsem svého bývalého švagra potkal naposledy, pracoval pro jakéhosi internetového obchodníka, který se specializoval na boty. Během těch dvanácti měsíců, co jsme se neviděli, omládl přinejmenším o pět let. I když stál v klidu, oči mu neklidně těkaly po okolí. Konečně jsem se dočkal soustředěné pozornosti svých kolegů, kteří se tím výjevem náramně bavili. Poprvé jsem začínal chápat Anju, která tvrdila, že Joshiho je prostě moc.

„Vítej v mém novém životě,“ vykřikl radostně a znovu mě políbil.

Přede mnou stál důvod sestřina rozvodu v podobě ostře červeného food trucku, na kterém se skvěl nápis *Curry Up*. Joshi se jí svým sešlým nákladákem pochlubil jako naschvál právě v den, kdy se Anja rozhodla, že je nejvyšší čas pověsit kariéru letušky na hřebík a usadit se.

„Tímhle pojedeme na cestu kolem světa,“ oznámil tehdy Joshi mé sestře.

Anja se ale nedokázala srovnat s představou, že by se z rozlévačky nápojů měla stát královnou kari. Po deseti

letech ve vzduchu a nespočetných zastávkách v hotelech a na letištích necítila moje sestra sebemenší touhu poznat zbytek světa. Snila o vlastním bytě s dětským pokojem, zatímco Joshi snil o dobrodružství. Bohužel se zapomněli včas domluvit.

„Anja a já jsme vždycky chtěli to samé,“ shrnul kdysi Joshi své manželství. „Ale bohužel ne ve stejnou dobu.“

„A co ty?“ zahulákal můj exšvagr a přátelsky mě praštil do ramene, jako by chtěl otestovat, kolik vydržím. „Pořád ten samej lúzr?“

Automaticky jsem mu podal vizitku. Joshi byl tak nadšený, že mě okamžitě představil svým kolegům. „Kdybyste někdy potřebovali blázna, který vám spočítá, proč jste zkrachovali, tak se zeptejte Toma.“

Záhy se ukázalo, že to byl především Joshi, kdo potřeboval, aby mu někdo dal finance do pořádku.

„Budeš pracovat i pro mě?“ zeptal se. „Mám pár logistických problémů. Jakmile je vyřeším, zmizím někam na jih.“

Mám Joshiho rád. Mám rád i Anju. A taky mám rád klid, který v rodině momentálně panuje. Představil jsem si, jak by asi reagovaly mé sestry, kdybych přešel na nepřátelskou stranu. Ale ještě líp jsem si uměl představit, jak by nejspíš vypadal další průběh dnešního večera, kdybych se opět musel vmísit mezi lid, abych našel aspoň toho jednoho klienta, jak jsem si předsevzal.

„Že jsi to ty,“ odpověděl jsem velkoryse.

Nedalo by se to třeba brát jako přátelská služba mé sestře? Kolikrát už si po rozvodu Anja stěžovala, že se neodvažuje vyjít ven.

„Mohla bych ho kdekoli potkat,“ říkala. „To zůstanu radši doma.“

Jako prvotřídní důkaz bratrské lásky se postarám o to, aby Joshi opustil Berlín a Anja se už nikdy nemusela obávat, že svého ex potká na starých známých místech. S domluveným termínem pro Joshiho v kapse a pocitem, že jsem právě udělal něco velkolepého, jsem se rozloučil.

V okamžiku, kdy jsem za sebou zaklapl domovní dveře, mi mobil ohlásil příchod nového mailu: *Mám pro tebe fantastické zprávy, oznamoval mi Nico nadšeně. Ty nejlepší, jaké si dovedeš představit. Našli jsme „ji“.*

Osmý trpaslík

Říkala si *L!saH* a naprosto mě dostala. Její mail začínal mnohoslíbeným nadpisem *Sama mezi trpaslíky*.

Ve třetí třídě jsem hrála ve školním divadelním představení, psala. Byla jsem nejlepší v němčině a snila jsem o tom, že budu brát Sněhurku. Bobužel jsem jednu třídu přeskočila, takže jsem byla mnohem menší než všichni ostatní. Při generálce se ukázalo, že mě vůbec nejde odlišit od trpaslíků. Roli nakonec dostala Ilona z vedlejší třídy a já jsem byla dodatečně prohlášena za šéfkou trpaslíků. A tak to zůstalo: byla jsem osmý trpaslík, jedna z kluků, jejich nejlepší kámoš. Ilona získala prince a ještě před maturitou miminko, já jsem dělala kariéru. Ale copak to může být všechno? Chodit každý den do práce a večer vyčerpaně padnout do neustlané postele?

Osmý trpaslík mě okamžitě zaujal. Devatenáct dnů před mými devětadvacátými narozeninami to vypadalo, že se můj život obrací k lepšímu. V Joshim jsem získal nového klienta, který mě plně vytíží, a objevily se dokonce i vyhlídky na naplněný milostný život. Ta žena, které se to povedlo, nejenže má stejný smysl pro humor jako já, ale určitě má i vztah k čísům. V nejlepším případě erotický. A kromě toho je i sportovně založená. Psala, že se každé ráno před prací zastaví u jezera Schlachtensee, kde trénuje na plavecké závody, které se budou konat na jezeře Müggelsee.

Pět dnů jsem dával dohromady dokonalou odpověď. Vylepšoval jsem ji tak dlouho, dokud se pokládání otázek Lise a vyprávění o mně nedostaly do ideální rovnováhy. Jestli je *L!saH* ženou mého života, tak můj tajný vzkaz, že usiluju o rovnoprávné partnerství, vyluští. Velké problémy mi působil závěr. Věděl jsem, že první mail nemá za cíl nic jiného než překonat překážku stojící mezi mnou a opravdovou schůzkou.

„Něco si vymysli,“ navrhoval Joshi. „Něco kreativního, umělecké ambice působí na ženy vždycky dobře.“

Protože při školních představeních jsem měl pokaždé na starost tak akorát osvětlení, nezbyvalo mi než napsat pravdu. *V lednu jsem uzavřel nové nemocenské pojištění, které se vztahuje i na rodinné příslušníky*, napsal jsem. *Potěšilo by mě, kdyby ses chtěla stát mým rodinným příslušníkem.*

„To je ten nejmíň romantický dopis v celém vesmíru,“ vyprskl smíchy Joshi, když jsem ho požádal o názor. Rozhodl jsem se, že budu jeho záchvat veselí ignorovat. Joshi je sukničkář. O trvalých vztazích nemá ani ponětí.

Celý mail jsem čtrnáctkrát přestyloval a vyzkoušel jsem osm různých typů písma. Především takových, které Google považuje za potenciálně romantické. Nakonec jsem zavrhl všechny kroucené typy. Můj text najednou vypadal tak kýčovitě, jako by trpaslík a Sněhurka chtěli všem oznámit, že budou mít svatbu. Rozhodl jsem se pro písmo, v němž měly číslovky horní i dolní dotah a harmonicky tak zapadaly mezi písmena.

L!saH mě nechala padesát jedna hodin a třicet šest minut pochybovat, jestli jsem o svých pojistných poměrech neměl raději pomlčet. Třeba má na výběr ze spousty jiných trpaslíků. Po dvou dnech dorazil krátký mail. Lisa mé

sdělení o nemocenském pojištění zcela přešla. Místo toho náhle změnila téma. *Hraješ kulečnick?* zjišťovala.

Lámal jsem si hlavu nad tím, jaká odpověď by byla nejlepší. Třeba byla *L!saH* třetí na berlínském mistrovství v biliáru a nedokáže si představit, že by měla strávit život s někým, kdo nebude mít pro její koníček pochopení. Jak dlouho bych asi musel trénovat, než bych dokázal bez úrazu potápět koule? Byl jsem sice schopen snadno spočítat ideální dráhu kulečnickové koule, ale převedení výpočtů do hry představovalo v mém provedení značný problém. Teorie mi šla vždycky líp než praxe.

Po vyčerpávajícím zvažování nejrůznějších alternativ jsem se rozhodl sebevědomě se řídit heslem, že nejlepší obrana je útok: Žádný kulečnick, odepsal jsem. *Leda tak kuličky.*

Další společná věc!!! odepsala nadšeně. *Já bo taky neumím.*

Reagoval jsem okamžitě. *Proč se tedy ptáš?* napsal jsem. Lisa se nejspíš ráda vyhýbá přímé hře.

Moje máma hraje pool, odpověděla. *Myslí si, že od chlapa, který dokáže elegantně zacházet s tágem, může člověk očekávat velké věci. Nenávidím pool.*

Nico, šéf *Jedna + 1*, radí svým veleváženým klientům, že by s mailovými odpověďmi neměli příliš spěchat, aby zbylo dost prostoru pro fantazii. Rozhodl jsem se, že na něj nedám. Chatovali jsme v reálném čase.

Kdy jsi byla naposledy doopravdy šťastná? zeptal jsem se.

Odpověď byla stručná: *V neděli ve 21.45 hodin.*

Po pěti minutách dorazil dodatek: *Já jsem šťastná každou neděli ve 21.45.*

Že by Lisa byla gaučový povaleč závislý na televizi? Doufal jsem, že se dívá aspoň na detektivky na prvním veřejnoprávním programu a že není fanynkou romantických filmů na druhém kanálu, kde zámečtí páni, venkov-

ští šlechtici nebo afričtí velkostatkáři v malebných exteriérech vášnivě šeptají svá milostná vyznání.

Místo činu? zkusil jsem to optimisticky.

Prádelna, odpověděla. *Každou neděli tam vláčím třináct kilo. Po hodině a půl mám před sebou svůj život jako nový a dokonale vyžehlený. Mám ráda, když moje skříň voní novým začátkem.*

Jaká je tvoje nejcennější věc? zněla otázka z Nicova oficiálního seznamu otázek. *Nemuset toho příliš vlastnit*, odpověděla Lisa. Skutečnost, že nevlastní pračku, náleží patrně ke světlým momentům jejího života.

Pocit, že postrádám někoho, koho jsem ještě nikdy neviděl, mě zastihl nepřipraveného a prudce mě zasáhl. Už jsem se viděl v její oslnivě bílé ložnici, kde byly všechny stopy po minulých ztroskotáních čistě vyprány, a odvážil jsem se k rozhodnému útoku: *Posleš mi svou fotku?*

Obrázek, který mi o deset minut později přistál v mailu, mě zbavil pochybností. Natukal jsem poslední, zásadní otázku: *Kdy se můžeme setkat?*

6

Devadesát čtyři procent

„Máme schůzku,“ oznámil jsem. Pomyslel jsem si, že to zní nenuceně, mnohoslibně a skvěle zároveň. Od rozchodu se Sophií před rokem a půl jsem moc plánů na večer nemíval. Zaručeně jsem nebyl na žádné akci, ze které by teprve ženský doprovod vytvořil ten správný zážitek.

„Vyšlo to?“ Mého exšvagra vyvedlo mé sdělení z míry natolik, že dočista zapomněl míchat jídlo v hrncích. Přesně při západu slunce zaparkoval Joshi, majitel, šéfkuchař a jediný spolupracovník firmy *Curry Up* svůj ostře červený food truck u jezera Schlachtensee, kde prodával horkou polévku a studené nápoje. Zatímco nabízel jídlo z bistra na čtyřech kolech, já jsem u rozviklaného kempinkového stolečku dumal nad Joshiho primitivním účetnictvím. Z logistických problémů se vyloupily hanebné neshody s finančním úřadem, který dal Joshimu ultimátum na podání daňového přiznání. Při absenci reprezentativní kanceláře nabízí poradenská firma ТМР, Thomas Morbach a partner, své služby flexibilně a přímo na místě. V nouzových případech i večer u jezera. Všechny Joshiho daňové záležitosti byly nouzový případ.

„Podniková ekonomika omezuje ducha,“ oznámil hrudním tónem své přesvědčení. „Důležité věci v životě se spočítat nedají.“

Joshiho neblahá situace mi pomohla elegantně odvést pozornost od toho, že ve skutečnosti nemám na práci nic lepšího než řešit problémy mého exšvagra s finančním úřadem. Daně nebyly mojí doménou, ovšem Joshiho už vůbec ne. Joshi si účetnictví představoval tak, že bude v krabicích od bot skladovat doklady tak dlouho, až budou mít sběratelskou hodnotu. Jeho neúnavné pátrání po dokonalých botách, ve kterých by ve svém food trucku vydržel stát šestnáct hodin denně, aniž by se mu udělaly puchýře, přinášelo stále nové krabice od bot plné překvapení. Moje snaha vnést do Joshiho administrativní temnoty paprsek světla trvala už tři týdny. Den co den jsem se potil na rozviklaném kempinkovém křesílku. Navzdory vysokým teplotám jsem nezanedbával korektní oblečení. Bylo pro mě důležité demonstrovat svou profesionalitu i mezi letně oblečenými milovníky čerstvého vzduchu.

Joshiho život přede mnou ležel jako otevřená kniha. Neuspořádaná hromada výpisů z bankovního účtu, účtenek, parkovacích lístků, kupních smluv, dodacích listů, knih jízd, vyúčtování ujetých kilometrů, dokladů o daňových zálohách, cenových návrhů, potvrzení zakázek, pokladních účtenek, příjmových dokladů a telefonních čísel zákaznic. V té haldě se skrýval i jeho zdravotní průkaz, živnostenský list, oprávnění čepovat alkoholické nápoje, potvrzení o absolvovaných hygienických školeních o ochraně před infekcemi a zacházení s potravinami v hostinské činnosti. Účetnictví ovšem vypovídalo nejen o namáhavých bitvách s úřady o nejrůznější povolení a parkovací místa, ale i o vzrůstajícím komerčním úspěchu. Současně se z těch papírů dalo vyčíst i všechno o zániku jeho manželství s Anjou. Telefonní účty dokumentující marné, sotva vteřinové telefonáty vystřídalý účtenky od nákupu

kytic, záznamy o odmítnutí převzetí a recepty na prášky na spaní. Poté co polevil příval účtů za právníka, objevilo se vzrůstající množství účtenek za občerstvení s neustále se měnícími ženskými jmény.

„Péče o zákazníka,“ vysvětloval Joshi.

„Ale to jsou soukromé výdaje,“ prohlásil jsem kategoricky. Můj exšvagr se nenacházel zrovna v situaci, kdy by bylo vhodné, aby svého referenta na finančním úřadě dráždil ještě víc.

Účetnictví mi umožnilo intimní vhled do Joshiho spleťového milostného života. S radostí se se mnou dělil o své bohaté zkušenosti. Od okamžiku, kdy jsem udělal tu velkou chybu a probral jsem s ním mail od *Jedna + 1* s nabídkou vhodných partnerek, si nedokázal odpustit, aby mé pokusy o změnu rodinného stavu nedoprovázel radami, skutky a vydatným obracením očí v sloup. Nevěřil, že bych se skutečně odvážil setkat s některou z kandidátek v reálném životě.

„Oslavíme dopředu moje narozeniny,“ prohodil jsem jen tak mimochodem, aniž jsem zvedl hlavu od hlávkového salátu.

Další rýpání do mě Joshimu překazil příchod skupiny namyšlených mužů v jednotném volnočasovém oblečení sestávajícím z bavlněných krémových chinos kalhot, pastelových košil a drahých plátěných loafers, nazutých na bosé nohy. Podle drahých hodinek na zápěstí, šampaňského, které si s sebou přinesli, a řízného tónu, jakým štekali své objednávky, pocházeli Joshiho zákazníci jednoznačně ze světa financí a podle všeho se chystali na společnou plavbu lodí. Jejich nadřazenost, netrpělivost a blahosklonné chování ovšem narazilo na Joshiho. Úmyslně plnil jejich objednávky co nejpomaleji. Nijak jsem neprohrál po tom, aby mě moji bývalí kolegové odhalili v té-